

ΜΕΡΟΣ Α

Ἡ θρησκεία κατ' ἑαυτὴν θεωοσιμένη εἶναι κοινωνία καὶ σχέ-
σις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ προσωπικὴ αὐτῆς
αναγκύρισις καὶ συμμετοχὴ, ἡ θρησκεία ὡς πρὸς τὸν ἀν-
θρώπου, εἶναι ἢ εὐσεβεία ὁ φόβος, ἢ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν. —
Ἡ θρησκεία εἶναι ἐμψυχὸς τῷ ἀνθρώπῳ. Μάλιστα ὁ Πλούτα-
ρχος καὶ ὁ Κικερόν παρρησιόσασαν ὅτι δεῖ ὑπῆρχεν αὐδὲ παρ'
αὐτῶν, τοῖς ὁμοιωτοῖς πόλις ἀνευ νομῶν, λαὸς ἀνευ θρησκείας.
Ἐὰν παρατηροῦμεν καποῦ ἀθεία εἶναι νόρισμα ἐκ-
τασματικὴ τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεως.

Ἐκκλησία εἶναι τὸ ἀθροισμα τῶν πιστωντων εἰς τὴν ἰστορίαν
Χριστοῦ καὶ ἀνεγνωρίζοντων αὐτὸν ὡς ἀρχηγὸν τοῦ θρησκευ-
τικῆς αὐτῶν βίου. Ἡ λέξις ἐκκλησία ἐκ τοῦ ἐκκαλέω
σημαίνει προσκαλῶ εἰς συνέθροισιν, ἐν γίνῃ ἀθροισμα.
Ἡ ἰστορία τοῦ ἱ. Χριστοῦ ἔθρ. θεία θρησκεία καὶ κοινωνία καλεῖται
ἐκκλησία ἢ ἱ. κ. α. (Ματθ. 15' 18, Α Κορ. 1' 30, Γαλ. α. 13).

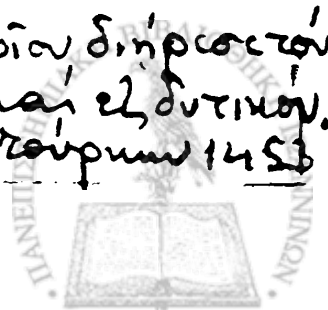
Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία εἶναι ἡ ἱστορία τῆς χριστια-
νικῆς ἐκκλησίας, δηλ. ἡ ἐκθεσις ἐπιιδρύσεως, ἐξασπλώσεως,
ἀναπτύξεως καὶ ἐπέκεινσεως τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς
συνειδήσεως αὐτῆς μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. εἶναι δεμέ-
ρις εἰς τὴν ἰστορίαν τοῦ κόσμου, δηλ. τοῦ πολιτισμοῦ καὶ
τῆς ἐπέκεινσεως τῶν θρησκευτικῶν.

αἱ ἀρχαὶ τῆς ἐκκλ. ἱστορίας εἶναι ἡ ἰδιωτικὴ μαρτυρία
τοῦ λαοῦ συγχρόνων, ὡς ἡ Ρατολ. τοῦ Μιχ. Κατίνε (latine et graece).
ἡ ἀίσθημα ἐπιγράφα (νομοὶ πρακτικὰ ἀποδείξεις, ἀνόνοι, ἐπι-
κλήσεις ὁμιλοῦνται, σύμβολα, λείψανα) ἢ μνημεῖα (ἱεροῦ νοῦ
ταροῦ ἐπιγραφαί.

Μεγάλα μνημεῖα διήρσαν τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας εἰς
ἑπτὰ μερίδας περιόδους.

1) ἡ ἀνάστασις τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου ἐπέκεινσε καὶ ἄλλα τοῦ Ῥωμα-
ϊκοῦ κράτους - ἡ καταδίκη καὶ ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ἀπῆλανσε πλη-
ροῦς ἐρήνης καὶ ἐξωτερικῆς ἐλευθερίας.

2) ἡ ἐπίσημη ἐπίφωσις τοῦ ὁποῖου διήρσαν τὸν
τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου εἰς ἀνατολικὸν καὶ εἰς δυτικόν.
ἡ ἀνάστασις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων 1453

ἡ ἐκκλησία μετα τοῦ ὀλλυθηκοῦ ἔθνους οὐκ ἔβραυν ἀλλο
φύλων ζυγόν, ἐν δὲ τῇ δύσει ἀρχεῖται ἡ ἀναγεννησις τῶν γραμ-
μάτων καὶ τῶν τεχνῶν, ἡ καρπὸς ὑπῆρξεν ἐν μερὶ τῆς
θρησκευτικῆ τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος μισαερροθμοισ.

Τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν διτάμηθα ἐν τῇ διαρκείου-
μεν εἰς τέσσαρας περιόδους.

- α.) ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς μέχρι τοῦ μεγάλου Κων/στίνου. (313).
- β.) ἀπὸ τοῦ μεγάλου Κων/στίνου (ἐπὶ ἀπὸ τοῦ 313) μέχρι τοῦ ἐπὶ τοῦ
Φωτίου σχίσματος (313-860)
- γ.) ἀπὸ τοῦ σχίσματος μέχρι τῆς ἀλώσεως (860-1453)
- δ.) ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν (1453-1840).

Ἐπισημαίνονται ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικός ὑπῆρξε δὲ ἡ πόσιπρος
ὅτι οὗτος ὁμῶς τὸ ἔργον ἀπέπλησθη, τὸ ὅποιον δὲν ἔστο μεγάλη ἰστορία.
Διηγεῖται μὲν ἀπὸ τοῦ ὑπῆρξε δὲ ἐν δὲ βίβλῳ δὲ Παμφίλου ὁ πατὴρ
κατὰ μὲν τῆς ἐκκλ. ἱστορίας, ἀρχαίως ἀπὸ τῆς συστάσεως
τῆς ἐκκλησίας φθάνει μέχρι τοῦ ἔτους 324. Μικροῦ αἰῶνος ἔγραψε
κατὰ τὸν Ε' αἰῶνα ὁ ἐκκλ. ἱστορικός Σωκράτης, τὸ ἔργον αὐτοῦ
ἀπέπλησθη φθάνει μέχρι τοῦ 439. ὁ ἑρμείας δὲ Σωζόμενος (μέ-
χρι τοῦ 423), ὁ Θεοδώρητος (μέχρι τοῦ 438), ὁ δὲ ἀρμενικός φι-
λοσόφος (μέχρι τοῦ 423). Κατὰ τὸν ΣΤ' αἰῶνα ὁ Θεοφάνης
(μέχρι τοῦ 518) καὶ ὁ Εὐάγγελος (μέχρι τοῦ 594). τὰς ἀνωτέρω
ἐπεχίσαν οἱ βυζαντινοὶ ἱστορικοὶ (ἀπὸ τοῦ 500-1500). Κατὰ
τοὺς τελευταίους βυζαντινοὺς χρόνους ἔγραψαν ἐκκλ. ἱστορίαν
ὁ Νικηφόρος Κάλιστος - ἐν τῇ λατίνῳ ὁ Ρουβίνος, ὁ Σουλπίκιος,
ὁ Ἐρόσιος, καὶ ὁ Κασσιόδωρος. Κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους
ἔγραψαν ὁ ἀθηνῶν Μιλτίας, Κυριακὸς, Βασιλίδης. ὁ μακ. ἀθη-
νῶν χρυσοστόμος ἐκκλ. ἱστορία ἀλεξάνδρῳ καὶ τῆς ἑλλά-
δος μὲν τοῦ 1821.

ὅτε ἐκινήθη ὁ σπηρὶ τοῦ κόσμου ἰ. Χριστός, κατάρχων τοῦ τότε
γνωστὸν κόσμον σχεδὸν ἦτο τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, ἡ δὲ ἑλληνικὴ
γλώσσα ἦτο καὶ σχεδὸν πανταχοῦ ἐξοπλισμένη. Ἐν τῇ δυσσεύχῃ
διαδοχῇ καὶ ἡ λατινικὴ γλῶσσα. Ἡ δὲ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ καλλι-
σχολία μὲν λαμῶν ἦτο οὐκ ὀλίγη. Ἡ πολυθεΐα διακρούσα τὸ θεῖον ἀνέπλετ-
τε θεοὺς ἀσελῆς. εἶναι γνωστὸν ὅτι πολλῶν θεῶν ἡ λατρεία ἐτελεύτησε δι-
αίσαρρῳ πράξει, ὡς τοῦ Βούλ ἐν Βαβυλῶνι καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κε-
πρῶ καὶ Κορίνθῳ. ὁ ἄνθρωπος δὲ τιμᾶται παρὰ τῆς ἐθνικῆς ὡς ἄνθρω-
πος ἀλλὰ μόνον ὡς πολίτης, ἐκ τῶν ἐπηγεῖται ἡ σπουδαία καὶ ὀ-
ξυκελευμένη τῆς γνησιότητος.

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀγνοῶν σχεδὸν τὴν ὑπαρξίν τῆς θείας δικαιοσύνης,
παρεδέχετο τὴν τυφλὴν εἰσαρμένην. Ἡ μὲν ἀρετὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας
ἦτο ὁ περὶ ἡλικίαν διὰ τοῦτο μάλιστα, ἐχάσθη ἡ ἐλευθερία ἀμέσως
ἢ κολούθει ἢ ἠθικὴ πτώσις τῶν. Ἡ ἑλλάς, ἡτις ὡς πρὸς τὰς τέχνας καὶ
ἐπιστήμας ὑπῆρξε ἡ διδασκαλὸς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἴσαστο
πάντατε ἀμύμητος, ὡς πρὸς τὰ ἠθῆ ὅμως εἶχε πολλὰς ἐλλείψεις
πασῶν τῶν ἀρχαίων κοινωνῶν.

Τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων ἡ θρησκεία ἦτο σπουδαία, τὰ ἠθῆ αὐτῶν
ἦσαν λίαν αὐστηρά - εἰρήμην ὡς θεοὶ ἀρετῆς προσωποποι-
ημένας, ὅσον τὴν εὐσέβειαν, τὴν πίσιν, τὴν ὀμόνοιαν, τὴν αἰδέ-
σιν, τὴν εἰρήσιν. Ἡ ἀκαταξία ὅμως αὐτῶν μετὰ τὰς πολι-
τικὰς θρησκείας διεφθάρσαν τὰ ἠθῆ αὐτῶν.

Ἡ Πυθαγόρειος καὶ ἡ Πλάτωνική φιλοσοφία ἐπειδὴ ἦτο κατῆμα ὄλην
ἐκλεκτῶν ὁπαδῶν ὑπέσκαψε τὰ θεμέλια τῆς θρησκείας τοῦ λαοῦ
καὶ ἠύξαντο τὸν ἀνιθναίοντα.

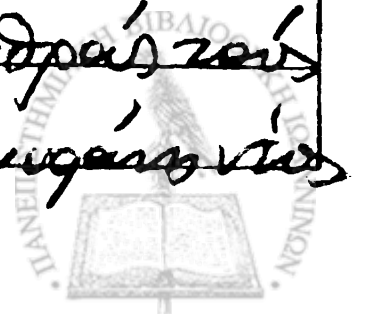

το φθινόπωρο κρύου.

Εἰς τὴν πόλιν ἔδωκε τὸ ζελενικαῖον κατὰ τὴν ἐπι-
κοινὴν ἀρρομιά, τράχημα, κλύσας καὶ γιλοσογιά,
ἐχθρὰ δὲ εἰς καὶ τὴν περίφημον τὴν ἄδνην
ἐχθρὴν. τὰ ζελενικαῖα εἰς τὴν λείψανα ἄσπαι
κίμων κατὰ τοῦ Ζ' Η' καὶ θ' αἰῶνα εἰς τὴν
τὴν Πυδοποννήσου καὶ εἰς τὰς ἰταλικάς, κήσας.

Ἐν ἀβυσσῶσι ἐγένετο γνωστὸς ὁ χρυσωτισμὸς
διὰ τοῦ φρουμαίου τοῦ 327 ὅντιμα ἔχου
τὸν ποτὸν ὁ εἰδανὰ σελ ἐπίσημοτον εἰς τὴν.

Καὶ ὡς Ἰνδίας δὲ ἀναγίρει κοσμοβόλιν κα-
πλώσας οὐ εἰρε χρυσωτισμοὶ πρὶ τοῦ 535,
χρυσωτισμοὶ τοῦ θωρακὰ καλουμένης. Ἐν
κίνα πρὶ τοῦ 636 πιδανὸς ὑπῆρχον χρυσω-
τισμοὶ κατὰ τὴν πρώτον ἀνακαλυφθῆν ὑπὸ τῆν
ἀποστολῶν ἱεραποστολῶν τῆν 1625. Ἐν ἄραβίᾳ
ἐπὶ κεντρικῶν εἶχε τὴν πρώτον τὸ εὐαγγέλιον δι-
ἐρημικῶν. Ἐρριαν δὲ παρὰ τὴν εἰς τὴν ἀνατολὴν
ἐχθρὰ ἀποστράς ἀφ' αἰῶνος ἐχθρὰ τοῦ
Ἰνδίας. ἀπὸ τοῦ Ζ' αἰῶνος εἰς τὴν νῦν

σοφώτερος ἐχθρός ὁ μωαυδαϊκός. Ἰσχυρῶς τὸ
δυναστείας τῆς ἡγεμονίας ὁ ἄναξ Μωάμεν, γιν-
ναι τὸ 571. ὁ Μωάμεν παρεδέχετο τὸν μω-
αυδαϊκὸν χριστιανισμὸν ὡς πρῶτον. Καὶ
ἀρχαῖς ἐγγυώριζε τὰ λοιπὰ δυναστεῖα, εἰς
ἅσδε εἰσέρχεται τὸν πᾶν μωαυδαϊκὸν, ἐπι-
ἐξόντων αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιβλήν των
ἐπιβλασφῶν. Τὸ δυνάστεον δὲ δό-
γμα αὐτῶν εἶναι εἶναι εἰς ἐξουσίαν
ἔσθαι, ὅτι Μωάμεν εἶναι ὁ καὶ ἔσθαι
αὐτῶν πρῶτος 17. Παρὶς τῷ Μωάμεν ἦν ἡ
ἀρχὴ. τὸ 622 εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Μωαυδα-
ϊκῆς χρονολογίας, ἡ λεγομένη ἔξοδος.
Μωάμεν ἀνατῶν τῷ 632 οὐκ ἔσθαι, τὸ
ἐξουσίαν τὸ ἔσθαι μωαυδαϊκῶν βιβλίων.
Ἡ μωαυδαϊκὴ βασιλεία ἔχει μόνον δύο
ἐξουσίας, τὸ δὲ τὸ βασιλεῖα, τὸ μὲν τὸ
αὐτῶν τῶν βιβλίων τῶν ἀνατῶν
τὸ δὲ τὸ τῶν ἀνατῶν. Ἐ, τὰς κα-
λίαν δὲ τὰς διαδοχὰς αὐτῶν εἶναι

δυναμὴν τῆς ἀπορίας καὶ ὑποτάξουσα δὲ τὴν ἐξουσίαν
εἰς τὸ ἰσχυροῦν τὸν νόμον.

καὶ δὲ συγγενῶν δὲ προσκελευσάντων οἱ Μωσαϊκοὶ
τὸν χρυσουμένον ἰδίως νόμον πρὸς τοιαύτους
καὶ τὰς ἐπιτάξεις, ὡς περὶ ἐπιγραφῶν ὁ Ἰωάννης
ὁ Δαμασκηνὸς καὶ ὁ Θεόδωρος ὁ ἑβραῖος.

καὶ ἐν χρόνῳ ἐν τῇ ἀσῶν ἐκποδὴν ἐχειρολαβῶν
ἐπιπέσει ὁ παῖς ἰουδαϊκῶν ἐν τῷ νόμῳ τῆς
πρόδοις ^{μεγάλα} καὶ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς γέννησις, ἡμερῶν
καὶ ἀπὸ τῆς γέννησις λαοῦ, ἐξ ὧν πρῶτοι ἡσυχία
ἔσταν ἐν τῇ ἀποσκευίαν οἱ Γόδοι, ἐν τῇ
μοτιῶν τοσπαρῶν, ἡδὲ ἐπιπέσει ἐν Μωσαϊκῶν
στῆ δειῶν (39). ἐν τῇ Βυζαντινῶν μὲν τῶν ἐπὶ
αἰνῶν δὲ δὲ ἐχειρολαβῶν - ὁσπῶν ἀρχι-
πιστοπῶν καὶ ἀρχιεπισκόπων γέννησις (197). Πρὸς
ἐπιπέσει ἐπιπέσει ἐπιπέσει ἀρχιεπισκόπων καὶ ἀ-
ρχιεπισκόπων (669).

ἐν τῇ Γερμανίᾳ τῶν ἀπὸ τῆς ἀποσκευῆς
ἀπὸ τῆς ἐπιπέσει (1755) ἐπιπέσει ἀπὸ
τοῦ πάπα

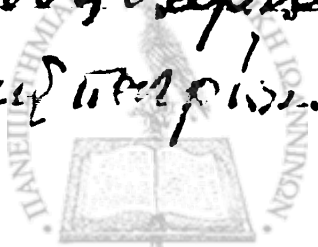
Κατὰ τὰς εἰδήσεις τοῦ 8^{ου} αἰῶτος διά τινος Θεσσαλονικίου ἀποστόλου καὶ ἀνατολικῆς ἑκκλησίας Μεθοδίου καὶ Κυρίλλου γίνονται ἡ ἐπισημὴ ἐπιγραφή εἰς τὸν χρυσοῦν πορθὸν τῆς Σλάβικης (Σέρβικης, Κροατικῆς καὶ Λατινικῆς) Κατὰ τὸν 9^{ον} αἶωνα εἶχε σχεδὸν ὁλόκληρος ἡ εὐρώπη χρυσοῦν πορθόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ἀς πηγαί τῆς διδασκαλίας τῆς ἀνατολικῆς ἑκκλησίας εἶναι ἡ Τραχῆ καὶ ἡ παράδοσις μετὰ τοῦ ἀπὸ τῆς πόλεως. Τὴν παράδοσιν ἤρριον ἀμφιβόησε ἡ Πρίνου Βυζαντινὸς αἴωνος, ὅτι εἶπεν ἡ πόλις, παραχρὸν καὶ ὑπὸ πάντων σλαβῶν σα διδασκαλία.

Περὶ τὰς εἰδήσεις τοῦ 8^{ου} αἰῶτος εἶχον γενικῶς ἀναγνωρισθῆ ὡς ναυπηγικὰ καὶ γινώσκοντα πάντα τὰ βιβλία τῆς κ. Δ. Ἐν τῇ ἀνατολῇ ἐπιγράφεται ἀπὸ ἀρχῆς ἡ παράδοσις ὁ μείζωνος καὶ τῆς κ. Δ. ἡ δὲ πηδύσις ἡ λατινικὴ ὑπὸ τοῦ ἑξωτερικοῦ μεταφράσεως ἡ κερκίς Vulgata.

Ἡ σπουδαία γὰρ τῶν δογμάτων ἐπίδησις εἶναι ἀνάγκη
εἶναι ἢ ἀφ' ἑαυτῆς ἢ ἐκ τῆς προσηγορίας καὶ τῆς παραδο-
σῆς λέγειν ὅτι ὁ θεὸς ὁ ἐν ἀμετακινήσει περὶ ἑαυ-
τὸν ἀκίνητος ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ γίγνεται κίνησις καὶ ὁ
μὲν ἀκίνητος ἐπιμένει, φρονεῖ ὅτι μόνον
ἔτσι δὲ οὐδὲ ὁ μόνος ἵσχυρός ἐστιν ἡ χριστιανική
καὶ δὲ ἀφ' ἑαυτῆς, ἐξ ἑαυτῆς ὁ σαβυλλανισμὸς
(318). τὸν διδασκαλικὸν τῶν μετὰ τὴν ἡσπέρου ὁ
ἐν ἀμετακινήσει ἐπιμένει ἀκίνητος, οὐκ ἔ-
στιν ἀκίνητος καὶ ἀμετακίνητος τὸ 321 καὶ καυδίασος
τῶν ἀρτίων καὶ τῶν πολλῶν ἐπισημοῦν ἡσαν ὑπὲρ
αὐτῶν ὁ Νικαίου δόγμα, ἡπίετος.
ὁ Μην. Κωνσταντῆος ἐπίσκοπος ἀντιπάλαιος ἀντιπάλαιος
καὶ τῶν ἐκτελεσθέντων, οὐκ ἔστιν ἐν Νικαίου τῶν
πρωτῶν σημειῶν τῶν οὐκ ὄντων 325, ἐν τῇ παλαιᾷ
ἐκδόσει καὶ τῶν 300 ἐπισημοῦν. ἢ ἐν τῇ οὐκ ὄντι
ἀπὸ τῶν ἐκτελεσθέντων ἀρτίων τῶν κωνσταντῶν καὶ δὲ
ὁ ἀντιπάλαιος διὰ τὸν ἀντιπάλαιον τὸν 325 ἐν τῇ
ἐκδόσει ἀλλ' ὁ ἀντιπάλαιος, καὶ τῶν οὐκ ὄντων 300
ὁ θεὸς εἶναι ἡπίετος ἡπίετος ἀντιπάλαιος.

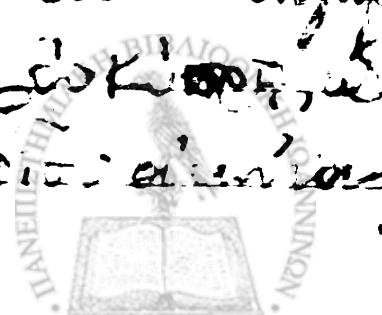

εἰς τὰς ἐφύδας τέρμα ἔδοσε ὁ θεὸς δούλος
αὐτοῦ, ὅσους ἀπέστειλεν αὐτοῦ πρὸς τὰ πάντες
ἐσποδοὺς τὴν πόλιν τῆς Νινυαίας, τὴν αὐτὴν
αὐτὸς ἀπεδέχθη (281). Ἐπὶ δὲ ἦλθεν εἰς
τὴν Κυνπόλιν, εἶχε δὲ εἶχε μία μίσην
ἐπιδησίαν μὴ ἀρμασίτουσιν, καὶ
τρηγόρην τὸν Νάναϊον ἐκ τῆς πόλεως
καὶ αὐτὸς εἶχε βραχυτάτην χρόνον
ἐξέστηεν σχεδὸν ἐκείνην ἐν τῇ προεπι-
στον ἀρμασίτουσιν. ὁ θεὸς δὲ οὐκ ἐ-
κάλει καὶ τὴν ἀσπέρην θινοῦσαν
καὶ ἀνοδοὺς ἐκ Κυνπόλεως 281 ἵνα ἐπι-
τηροῦνται τὸ ἐπισημὸν ἵππων τῆς Νινυαίας,
εἰς τὴν πόλιν ἔγνων καὶ ἐπὶ ἀρμασίτου
συμβόλου, εἰς τὴν ἀσπέρην καὶ πάντα ἄλλα
εἰς Κυνπόλιν οὐδὲν ἐπισημὸν ἐπισημὸν
ἐσδοκασιαδία εἰ μὴ τῆ ἀνατολῆς δὲ
καὶ μηρ βασιλείου καὶ τῶν τρηγορίων,
εἰ δὲ τῶν δούτων δαίμων ἀγνοῦσιν.
κατὰ τὸν εἰρηναῖον ἐπισημὸν σχεδὸν ὄρα
ἀριστὰ καὶ ὄρα ἀρμασίτουσιν αὐτοῦ

ὁμοίαν καὶ ἰσότητα, μόνον διασώζομαι μετὰ
ταῦτα ἐπὶ τῆς ἐξ αὐτῆς μετὰ τὴν γῆ
καὶ τὴν θαλάσσαν.

Μετά τῆς ἀρμαντικῆς ἔλατον χύτρα καὶ ἄλλα
καὶ δωδεκάηχοι δογματικὰ ὑποτίθεται.
Ταῦτα προκάλεισαν ἑκάστης ὑποσημείω-
σιν τῶν ταυθῶν, ὅτι ἡ λογία τοῦ θεοῦ ὡς ἀποκαλύ-
πτῃ καὶ ἐξ ἑαυτοῦ διαφανοῦσθετα ἀποκαλύπτῃ,
τὸ κρυπτόν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἐξέλιξι τῆς θεοῦ,
ἔδον πρόσωπον, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἐπίσημη γῆ
καὶ ἀρίστη ἐν μετὰ τὴν διότιος. Ἐὐκατα-
μετὰ ὅσα, ἡ ποσότης καὶ ἡ ἐπιπέδου καὶ σφαιρῆς κλίση
ἐὐὐκαταμέτρως παρὰ δὲ καὶ ὅτι, ἐξ ἑαυτοῦ, τοῦ θεοῦ
δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἀνθρώπου, ἀλλὰ μετὰ τὴν
ψυχῆς μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ποσότης, καὶ οἱ τοῦ
ἐπιπέδου καὶ διμετρήσας τὸ τὸ β. ὅτι τὸ πᾶν
συνέδου. Μόλις δὲ τὸν λάβει τῆς οἱ ἐξ ἑαυτοῦ καὶ
ἐπίσης, καὶ τῆς ἀρίστης γῆς, ὅτι ἡ ἐπιπέδου καὶ
τοῦ ἀρίστης. Καὶ τὰ ἀρχαῖα καὶ παλαιὰ
ἐπιπέδου καὶ ἡ ποσότης καὶ ἡ ἐπιπέδου, ὅτι
τὸ πᾶν τὸ ἐπιπέδου ἐξ ἑαυτοῦ τῆς ἐπιπέδου.

δυσκοι γρηγορ, η οπαρτην ην φυχω ...
των αυτων εν αλλη και ομοια απομαα-
οσον των παρων ~~μη ειναι φραση~~ ...
νιδ αναγνωστων και τι γινωσκων εν τα-
δεοις ~~την φραση~~ ...
και αλλη παρα των παρων αυτων εν παλαι-
σιν φρασην, τον τε και τον εριστον
προσοδον εν τω αυτω και των αυτων
αφ αυτων, ο τε και ην εν τω μελαϊου
επιγραφου, ο δε τον τε και τον τε και τα-
κτηριας αυτου. μετα του τον τε και τον
του τον τε και τον τε και τον τε και τον
αην πριν του. εν αην τον τε και τον τε
εν τω τον τε και τον τε και τον τε και τον
γιονον. ο τον τε και τον τε και τον τε και τον
αην τον τε και τον τε και τον τε και τον
μη τον τε και τον τε και τον τε και τον
αην τον τε και τον τε και τον τε και τον
εν τω τον τε και τον τε και τον τε και τον
ρηη τον τε και τον τε και τον τε και τον

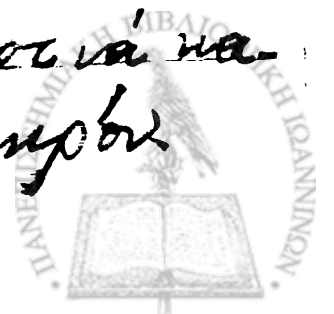

Ἐν δὲ λαλίῳ ὁ θεόφιλος ὑπο τῶ χροσοσομοῦ ἵνα ἀπολα-
θῆ, ἔλθῃ ὁ θεόφιλος εἰς Κων/πόλιν ἀνηνύθη, μετὰ τῶ ἔχθρου
τῶ χροσομοῦ, ἐν οὗτο καὶ αὐτῆ ἑαυτοῦ γράσειρα εὐδοξία,
ἵνα μαν ὑπὸ τὴν προσφίαν τῶ θεοφίλου σὶν ὁδὸν παρὰ
τὴν ὁρῶν (403) Πλησίον τῶ Κων/πόλεως, ἔτιροῖσθῃ εὐποτόν τον
ἵπου καὶ ἀπέδωκεν (403). Μπα τὴν ἐρίδην τῶν τιν ἐπιηολῶ
ἦσαν ἀφορότερα, καὶ περὶ τῶν ὁδῶ τῶ χροσομοῦ φύστων.
Μέχρις ἐδῶ ἐπιόρισθῃ ὅτι ὁ τῶ χροσομοῦ εἶνα, ἀκαθάρτου
ἐν τῶν τριῶν τῶν θύστων προσώπων, ἀλλ' ἐμένον ἔτι
τῶν τῶ τῆσθῃ, καὶ εἶνα ἕοχου τῶν θύστων τῶ τῆσθῃ φύστων.
ὡς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην αἰολοῦ φύστων.
Οἱ ἀλεξανδρινοὶ θεολόγοι ἦν ὁν σενεὶ τῶ τῆσθῃ φύστων
ἐν τῶ οἱ τῶ ἀποσχία, δι' ἑρὶνον ἀμρὶ τῶ τῆσθῃ φύστων.
ἦτο ἐπόμνον νὰ προέλθῃ ἐρῶ ἤραχιος οἱ αὐτῆ, ὅτι οἱ τῶ τῆσθῃ
εἶνα ἀρχὴ π Κων/πόλεως ἐπιδοματῆσθῃ καὶ διδα-
σκαλῆσθῃ τῶ τῆσθῃ φύστων ἀποσασίον καὶ
κῆ τῆσθῃ τῶ τῆσθῃ φύστων, προσέθετ' εἰ καὶ
τῶ τῆσθῃ τῶ τῆσθῃ φύστων ἐπὶ τῶ τῆσθῃ φύστων, παρὸς
αὐτῆ, τῆσθῃ εἰ αὐτῆ τῶ τῆσθῃ φύστων τῶ τῆσθῃ φύστων, ἀλλὰ
τῶ τῆσθῃ τῶ τῆσθῃ φύστων, μετὰ τῶ τῆσθῃ φύστων ἠνῶ.
ὡς ὁ τῶ τῆσθῃ φύστων, εἶνα ἀποσασίον.

κατὰ τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν τότε ὁ μνη-
στοπολίτης ἀλεξανδρῖος Κύριλλος, λέγων ὅτι
ἡ διδασκαλία τοῦ Νεστορίου κατέσχευε
τὴν ἰσχυρὰν ἀποκλήρωσιν, δίδει μόνον ἐπὶ
ἀληθείᾳ τὴν μετὰ τὴν διόρισιν ὁ ἁγίου
πατρὸς ἔργο τοῦ αὐτοῦ, ἡ ἰσχυρὰ.

τῷ 430 συνεκλήθησαν δύο οἰκοδομίαι ἀλεξαν-
δρῖα καὶ ἑτέρα καὶ τοῦ Νεστορίου, ὅσων
ἄλλοι εἶδον 12 ἀναθεωρητικοὺς καὶ αὐ-
τοῦ, ὁ Νεστόριος ἀνείταξεν ἑξήκοντα 12, ἀλλὰ
καὶ ἄλλοι ποιητοὶ τῆς ἀνατολικῆς ἔγραψαν
ἐπὶ ἑξακοσίων, ἀνδράσιν καὶ ὁ Κύριλλος
ἀνδρῶν αὐτογράφων τῶν τοῦ Θεοδοσίου
δ' β'. ὅσων δὲ τὴν καὶ κατασχεθῆναι ἡ ἰσχυρὰ
καὶ αὐτῶν τὴν ἀποκλήρωσιν τριῶν οἰκων
μετὰ τὴν οἰκον (431) ἡ ὅσων καὶ δι-
κασίου τοῦ Νεστορίου. ὁ Νεστόριος ἔγρα-
ψε καὶ ἐπὶ τὴν ἀποκλήρωσιν ἀπέδωκεν οἰκον
ἐπὶ τὴν ἐξορίαν τῷ 440. Ἡ ἴστα τῆς
ἐπίσης τοῦ Νεστορίου τῆς ἴστα τῆς ἐπὶ τὴν
καὶ ἀποκλήρωσιν, τὴν ἐπιλοκῆσιν καὶ κα-
τακλήρωσιν. ἡ ὁ δὲ δὲ, κατὰ μνημόν.

θεοῦ, ὃ ὅτι ἔγωγ ἀναγὰγ τῶν κτηνῶν ἡ ἀρετὴ
καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
οὐδὲν ἢ ἀνατολὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
ἐβουλήσαν καὶ δαμοναχίαν τοῦ αἵματος
καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
στασὸν ἐν μίση καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ

Κατὰ τὸν ἀρχαῖον τὸν ἀντικειμένου ἐν τῷ
ἐκείνῳ ἀρχαῖον τὸν ἀντικειμένου ἐν τῷ
ἐκείνῳ ἀρχαῖον τὸν ἀντικειμένου ἐν τῷ
ἐκείνῳ ἀρχαῖον τὸν ἀντικειμένου ἐν τῷ

καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ

ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ

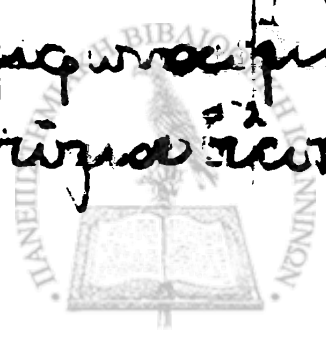
ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ
ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀρετὴ

Και ὁ αὐτοῦ. Κων/ντινος ὁ ἐπιμνηστὴς πομπῶν
μαρτυρῶν καὶ ἐπιόντων. Ἡ αὐτοῦ. ἡ ἡγεμονία αὐτοῦ
τῶν ἐπιόντων, ἔχουσα ἀνεργὸν τὸν πνευματικὸν λαόν.
ὅσοι, πομπῶν αὐτοῦ. ἡ ἀναμνηστὴς τῶν ΣΤ
πομπῶν τῶν 787 καὶ ἑσπερίων καὶ ἑσπερίων,
καὶ ἑσπερίων ἐπιόντων 350 παύσεις. ἐπὶ αὐτοῦ ἡ
τοῦ ἀναμνηστὴς καὶ τῶν ἐπιόντων καὶ ἐπιόντων
τοῦ ἀναμνηστὴς καὶ τῶν ἐπιόντων καὶ ἐπιόντων
ὅσοι ὁ Στρατιάρχης τῶν 820. Ἡ ἀναμνηστὴς ἡγεμονίας
ἐπιόντων καὶ τῶν ἐπιόντων ὅσοι τῶν 829.
ἀλλ' ὅσοι ἀναμνηστὴς ἡ ἀναμνηστὴς ἡ ἀναμνηστὴς
ἀναμνηστὴς καὶ ἐπιόντων ἐπιόντων ἀναμνηστὴς
842, ἡ ἀναμνηστὴς τῶν ἐπιόντων τῶν ἐπιόντων,
ἐπιόντων ἐπιόντων, ἐπιόντων ἡ ἀναμνηστὴς ἐπιόντων
ἐπιόντων, ἡ ἀναμνηστὴς ἐπιόντων ἡ ἀναμνηστὴς
ἐπιόντων

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΚΕΦ. Α'

ἀπὸ σου ΣΤ' αἴωνος. ὡς τῆς δύοσι εἶχεν ἀρχίσαι
να ἐξαπαλῶσαι ἡ διδασκαλία τῶν ἐπιόντων
τοῦ ἀναμνηστὴς καὶ τῶν ἐπιόντων, ἡ
ἐπιόντων ἀναμνηστὴς ἐπιόντων ὅσοι τῶν ἐπιόντων
ἐπιόντων ὅσοι τῶν ἐπιόντων τῶν ἐπιόντων

ρωεαι μόνον ἐν τῷ παρῶς, οὐχὶ καὶ ἐν ταῦτοις
ὁ αὐγουστίνος ἐχάραξε αὐτὴν καὶ ἰδίαν οὐ τὸ
πνεῦμα ἵσχυροῦσαι καὶ ἐν τῷ ὑεῖς.

τὸ 589 ~~ἐπιπέσει~~ γέννησεν ἡ προσθήκη τοῦ Filioque
κατὰ πρόβλημα ἐν τῇ ἐν τῷ 1070
ἐπιπέσει ~~ἐπιπέσει~~ καὶ ἡ προσθήκη καὶ τῆς
ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 11^{ου} αἰῶνος εἰσέχθη εἰς τὰς φρασεολογίας
ἐκκλησιαστικὰς γενικῶς τὸ Filioque μόνον ἐν Ρώμῃ ἀπεκρά-
τετο καὶ ἡ Παπὴν μέχρι τοῦ 1054 αὐτὸς.

Ἡ 2^η οἰκουμ. σύνοδος ἐν Κωνσταντίνῳ τὸ 381 ἐδίδου ἐν τῷ
σφραγισμῷ αὐτῶν οὐ τὸ πνεῦμα ἵσχυροῦσαι παρὰ τὸ
πατρὸς κατὰ ἐπιγραφήν (Γεωργίου 1^{ου} 26).

Διαφοραὶ ὡς πρὸς τὴν διοίκησην τῶν δύο ἐκκλησιῶν: ἐν
τῇ ἑσπέρῃ ἐπεκράτει ἡ μοναρχικὴ μορφή, δηλ. ἡ ῥω-
μαϊκὴ ἐκκλησία ἐδίωξε αὐτῆς ὑψιστὴν ἀρχὴν καὶ
ἀρχὴν τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν ὡς ἡμῶν ἀποστολικὴ ἱε-
ραρχία. ὡς ἐν τῇ ἀνατολικῇ τὸ ~~ἐπιπέσει~~ ποικίλον πολ-
τμοῦ λαμβάνει μορφήν ἀποστολικήν.

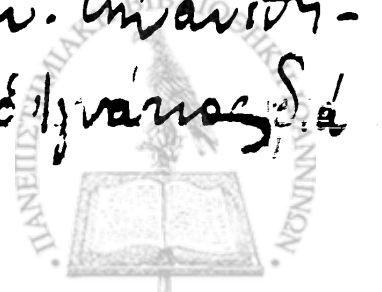
Ἡ 2^η οἰκουμ. σύνοδος κατὰ δίκαιον τὸ ἔθιμα
τῆς ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας δηλ. τὴν ἀναγκαστικὴν ἀνα-
μνηστικὴν προσηγορίαν καὶ λαλοῦσαν, κατὰ τὸ ἑθιμί-
τιον κατὰ τὸν Χριστὸν ὡς ἀμύμον.

Ἡ διακοπή τῶν σχέσεων κατὰ τὸν 11^{ον} αἰῶνα λόγω τῆς

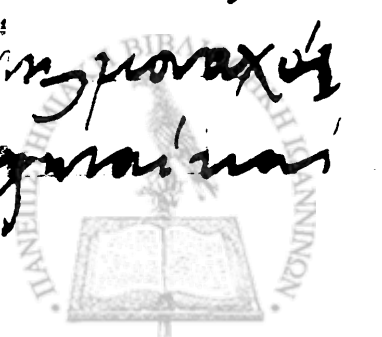

ἔοικεν τοῖς ἀπερυστοιχοῦσιν καὶ παρατὸν 2' αὐτῶν
τῶν μονοθελητικῶν εὐφρόντων πρόσωποι μετὰ τῶν
διοικητικῶν. ~~καὶ οὕτως~~ τῆν ἐνότητα τῶν δύο εὐμεν-
ονῶν ἐμελλε ~~εἶναι~~ ρήξη ὀριστικῶς καὶ νὰ διασχισθῇ
καὶ χειριστικῶς ἕξις ὁμοῦ ἀλλήλα ἐχθρῶς
ἐπιμαρτυροῦσιν ἰστορικῶς ἀσάφους - ἐνόμισαν ἐπιθετῶς
ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν νὰ ἐποταίως πύσασθαι ἐν τῇ δου-
κίᾳ τῶν πολεμῶν, νὰ πράξωσιν ὅσο ἐπέμελλε ἡ ἐπὶ ἀνατολῆς.
εἰς τὴν ἀνατολὴν ὡς ἐν ἑνὶ ἔργῳ ἐπιπέρας τῶν ἀνα-
τολικῶν τῶν πατρῶν, καὶ ποσὴν εἰς τὰς ἀρχαίας αὐτῶν
παράδοσις ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς ἀπὸ τῶν γαλλῶν, καὶ
οὕτως ἐγενήθη τὸ σχίσμα. αὐτὴ ἕνα ἐκ τῶν αἰ-
αῖτων τοῦ σχίσματος, ἀφορμὴν ~~εἶναι~~ εἰρη-
τικὴν αὐτῶν ἔδωκεν καὶ τὰ ἐν μέσῳ καθ' αὐτοῦ
καὶ ἐκάθετος τοῦ πατριάρχου τῶν πόλεων Ἰνρατίου
ἡ ἀνάστασις ἢ ἀνάφωσις ἐπὶ τὸν πατριάρχικον θρόνον
καὶ οὕτως ἔπειτα.

Ἐπιπέρας τῶν ἔοικεν τῶν ὁ Μιχαὴλ ὁ Γ' (842-867) ἐν τῇ ἀδελ-
φείᾳ ἀφ' ἑαυτοῦ μετὰ τῆς διαδορᾶς τοῦ μεγάλου στρατηγῆ
καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὁ Θεῖος τοῦ αἵλου. Βαρδᾶς ὅστις
ἐγένετο μετὰ τῆς ἑνὸς αἵλου οὕτως. τῆν ἀντι-
στοιχίαν τῶν αὐτῶν ναυτιλίας ἐξήγαγε δὲ

κατο εὐθρούτερα τὰ παρ' ἑαυτοῦ καὶ ἀνεχέαι ἀνα-
στας ὁ φόβος. οἱ φιλοδοξοὶ γὰρ δὲ πούχασαν παρ' ἑ-
αυτοῦ κέρματα ἐπὶ τὸ φέρον ~~τοῦτο ὅτι~~ φησὶ ἐβδόμη-
τος, τότε ἐάντιο κέρματα καὶ ὄφειλο, ἐτήμοσαν γιλιμὴν
ἐνθρομὴν ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης πρὸς κατὰ τὰ
ἐν τῶν κείνων. τότε πάππας ἦτο ὁ φιλοδοξὸς Νικολάος
ὁ κ. (867) ἑαυτοῦ ἀποστόλου μὲν σπέρησε τὰς
φρεσὶ τοῖς ὁρμῶν διακρίσει, εἰς τὴν εὐκτι-
ριαν τὸν πᾶσαν ἀπεριόριστον πασῶν τῶν ἐκκλη-
σιῶν κέρμα. ὁ πάππας ἐπὶ τῆς αἰτίας ἀγλαυτῆς τῶν ἐπι-
σκοπῶν ἐπὶ ἀνατολῆς μετὰ τὴν φησὶ καὶ ἰγνατίου καὶ
νεκροδουλοῦ ἀνὰ τὴν ἐκ τῶν ἐπισκοπῶν τῶν φέρον,
γὰρ ἡ παπὰ τὴν φησὶ ἐπὶ τῶν ναὶ ἐξουσίᾳ πρὸς
ἐξουσίᾳ ἐπὶ τῶν φέρον. Τὸ 867 ἡ ἐκκλησία παρόντι
καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν πᾶσα ἐκκλησιῶν καὶ
ἀνεκτιμῶν τῶν ἐκκλησιῶν τῶν φέρον καὶ ἐκκλησιῶν
ἐκκλησιῶν. καὶ ἔμνη ἐν τῶν ἀπὸ τῶν ἀνατολῶν καὶ
ἐκ τῶν ἀνατολῶν, ὁ πάππας γὰρ ἐκ τῶν ἀνατολῶν ἀ-
νατολῶν ἐπὶ τῶν ἀνατολῶν φέρον. Τὸ χέμα
ἐκ τῶν ἀνατολῶν ἀνατολῶν ἀνατολῶν ἀνατολῶν
χρῆμα τῶν. οἱ ἐκ τῶν ἀνατολῶν ἀνατολῶν
ἀνατολῶν καὶ τῶν ἀνατολῶν ἀνατολῶν καὶ

δοξαίωσαι ἔδωσα πούρα καὶ φῶτα τοῦ χειροποιήτου.
οἱ μαδδικοί φθοῖσάντες, εὐμεταίετοι καὶ εὐδα-
μονία ἀνιδνία ἀπὲς οὐκ ἐδέδωκεν ἀνεκδοκὴν ἐπιθυ-
σῶν. ὁ τότε βασιλεὺς τῆς δουλείου Βοήρου δὲ καὶ
καὶ ἄλλοι ἐπὶ στήθεσι τῶν πατρῶν, ἐκλίθητε περισσοτέρως
πρὸς τοὺς λατρίους. τότε ὁ φύλος καὶ ἡ γῆμα
καὶ ἡ κόρη πρὸς τοὺς πατριάρχας, ἡ δὲ ἡ παραγγέλλου
καὶ ἡ περιβάσιον καὶ ἡ ῥωμαῖοι-δουλοποιεῖται
ἐκδοκὴν ἡ καὶ ἡ καὶ ἡ καὶ ἡ καὶ ἡ καὶ ἡ καὶ ἡ καὶ ἡ
ἐκδοκὴν τῶν Πάτρων (τῶν 867).

ΚΛΗΜΗΣ ὁ Ρώμης : ἤγρασε τὸ 92-101 - ἔγραψε ἐπι-

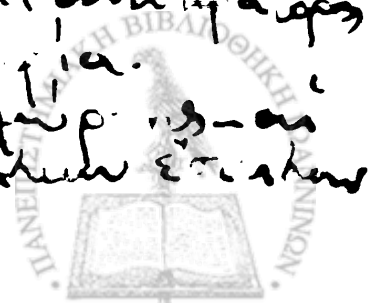
στολὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κορίνθου (ἔγνε μία ἀναφορὰ νεωτέρων τινῶν παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τῆς ἐπιστολῆς ἔγραψεν ἑλληνικῶς, διότι ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα ἦτο διαδεδομένη ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἀσιαστικὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα).

Ἀρχότερα ἔγραψεν καὶ ἀλλήν ἐπιστολὴν καὶ ἀποκρίσιν εἰς τὸν κλήρικον, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ψωδοπίγραφος, ὡς οἱ οὐκ ἐπιστολὴ ἀλλὰ ἐπιτομία ληθυστα ἠρῶν καὶ τῶν μετὰ τὸ δωδέκατον αἰῶνα. ὁ ἀποκρίσιν εἰς ἐπιτομίας αὐτῆς ἐκείνη ἀδείξεν ὅτι ὄχι ἰσοδύναμος τῆς ἐπιστολῆς καὶ νεκρῶν. ἔπειτα ἐξελθὼν καὶ ἐκ τῆς κληρικῆς ἀποκρίσεως ἀπέστειλε πάλιν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κλήρικον, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ψωδοπίγραφος ἀλλὰ ἔχει πολλὰ εἰσαγωγικά, ἀποκρίσιν καὶ πολλὰς ἐπιτομίας, ἡ ὁποία ὄχι ἰσοδύναμος τῆς ἐπιστολῆς καὶ νεκρῶν. ὁ ἐπιτομὴν αὐτῆς ἀπέστειλε καὶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αἰῶνα καὶ ἀποκρίσιν εἰς τὸν κλήρικον ἡ ὁποία δὲν εἶναι ψωδοπίγραφος ἀλλὰ ἔχει πολλὰ εἰσαγωγικά, ἀποκρίσιν καὶ πολλὰς ἐπιτομίας, ἡ ὁποία ὄχι ἰσοδύναμος τῆς ἐπιστολῆς καὶ νεκρῶν.

Κατὰ τὰς ἐπιστολὰς αὐτῆς ἐκείνη ἀπέστειλε πάλιν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κλήρικον ἡ ὁποία δὲν εἶναι ψωδοπίγραφος ἀλλὰ ἔχει πολλὰ εἰσαγωγικά, ἀποκρίσιν καὶ πολλὰς ἐπιτομίας, ἡ ὁποία ὄχι ἰσοδύναμος τῆς ἐπιστολῆς καὶ νεκρῶν. ὁ ἐπιτομὴν αὐτῆς ἀπέστειλε καὶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αἰῶνα καὶ ἀποκρίσιν εἰς τὸν κλήρικον ἡ ὁποία δὲν εἶναι ψωδοπίγραφος ἀλλὰ ἔχει πολλὰ εἰσαγωγικά, ἀποκρίσιν καὶ πολλὰς ἐπιτομίας, ἡ ὁποία ὄχι ἰσοδύναμος τῆς ἐπιστολῆς καὶ νεκρῶν.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ὁ Αἰττιόχου (110)

ὁ ἡγούμενος μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἑταίρων ἐπιστολὴν εἰς τὸν κλήρικον καὶ ἐπιστολὴν εἰς τὸν λαόν. Ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἐκείνη ἀπέστειλε πάλιν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κλήρικον ἡ ὁποία δὲν εἶναι ψωδοπίγραφος ἀλλὰ ἔχει πολλὰ εἰσαγωγικά, ἀποκρίσιν καὶ πολλὰς ἐπιτομίας, ἡ ὁποία ὄχι ἰσοδύναμος τῆς ἐπιστολῆς καὶ νεκρῶν.

Οἱ διωγμοὶ ἔπαυσαν ἐπὶ τοῦ μετ. Κων/νου μετὰ τῆς οὐρα-
νότατης ἀποκ. Λικνίου. τὸ 313 ἐξέδωκε νόμον περὶ θρησκ.
ἐλευθερίας. οἱ χριστιανοὶ καὶ πάντες οἱ ἄλλοι λαοὶ ἐξέ-
σταν ἐλευθεροὶ τὰ θρησκευτικὰ τῶν παθόντων.
ὁ Κων/νος ἐπέταξε τὸν Μαξιμιανὸν παρὰ τὴν Ρώμην, τότε εἶδε
τὸ σφραγιστὸν τοῦ σταυροῦ «ὦ ἰωάννη».

Ὁ πῶς ἡ χριστιανοποιΐα ἐξήλθε ἀναμειβόμενα κατὰ τὴν διωγμῶν, οὐκ
ἔπειτα ἐκινῆθη καὶ τὰ διαφόρα αἰετῶν, καὶ κατὰ τὸν πρῶτον
τοῦ αἰῶνος, αἴματι διέσπασεν τὴν χριστιανικὴν ἑθνο-
κρατίαν, ὡς ἦσαν αἱ τῶν ἰουδαϊστικῶν, τῶν γροικικῶν,
τῶν πορταλικῶν καὶ ἄλλων.

Οἱ ἰουδαῖοι ἀνεμύνησαν ἰουδαϊσμόν καὶ χριστιανισμόν, θέ-
λοντες τὰ ἑνὸς σὺν τῷ ἑτέρῳ καὶ χριστιανοὶ καὶ ἰουδαῖοι δὲ ἐπι-
στῆσαν μὴ εἰς χριστόν, ἀλλὰ ἐπὶ τὸν καὶ τὸν Μωσαϊκὸν θεόν
καὶ τὸν νόμον αὐτοῦ ἀνεμύνησαν τὸν χριστιανισμόν μετὰ τῆς
ἐθνικῆς θρησκείας, παρεδέχθησαν δὲ δύο ὑψιστοὺς θεοὺς,

ὁ θεὸς ἀγαθόν, ἐξ οὗ προήλθεν πάντα τὰ ἀγαθὰ, καὶ θεὸς
κακῶν, ἐξ οὗ ἐπήχθησαν πάντα τὰ κακὰ. ἀνεμύνησαν
δὲ, πλὴν τῶν δύο ὑψιστῶν τούτων θεῶν, καὶ πολλοὺς ἄλλους
δωδεκάθετους θεοὺς, οὗς αἰετῶν ἀνεμύνησαν εἰς τὴν
αἰῶνα τούτων ἐνόμησαν τὸν χριστόν. Γνωστοὶ ἄνθρωποι
οὗτοι εἰσὶν, οὗτοι ἐνόμησαν ὅτι αὐτοὶ μόνοι εἶχον τελειάν
γῆτον καὶ χριστιανισμόν.

Οἱ πορταλικοὶ ἦσαν ὑπερβατικοί, δὲ ἀνεμύνησαν
τὸν θεὸν ἀγαθόν, ἀνεμύνησαν τὸν θεὸν κακῶν, εἰς
μὴν δὲ πρὸς οὐρανὸν. τὸν ἀρχηγὸν τῆς πορταλικῆς ἐπι-
στῆσαν εἰς ὄφρα καὶ τὸν αἰῶνα τῶν αἰώνων.

Ἐκκλησιαστικοὶ Περσῶν λέγονται οὕτως οἱ ἀστρονομικοὶ
καὶ ἀρχαῖοι ἐκκλησιαστικοὶ καὶ διέσπασαν εἰς τὴν σοφίαν τῶν
καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τὸν ἀρδούρα πίστεως καὶ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα
αὐτῶν τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἑθνοκρατίαν τῶν πορταλικῶν
καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἐπὶ τὴν ἀστρονομίαν, καὶ τὸν ἀγῶνα
ὅσοι ὑπερβατικοὶ ἀγῶνα πορταλικοὶ καὶ ἄλλοι ἀστρονομικοὶ
καὶ ἄλλοι εἶχον τὸν ἀγῶνα καὶ τὸν ἀρδούρα πίστεως καὶ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα

αποστολική επιστολή προς Διονύσιον 3) Παπίας, Π.
καρπος, Έρμα, Βαρνάβας. Ήγρασαν 75-150 μ.χ.
τα έργα μας ως ότι το βιβλίο αποστολικό, όπως οι
αποστολικές επιστολές. Ο Κλήμης προς Κορινθίους
ο Ιππότης προς διαφόρους ευσεβείς αιετόμα. Όταν η διακήρυξη
ή Ρώμη υπό Γραϊανός. Η προς Διονύσιον ο συγγραφέας είναι
αγνωστός, προσπαθεί να κληθεί να είναι ο κύριος κεντρικός
και χριστιανισμός. Ο Παπίας ~~είχε επίσημο~~ έγραψε
είχε γραφή συγγραμμάτων αποδοχών (Κλορίων Κρηταίου
Έργου) (δηλ. αλληγορικός και πρῶτον κεντρικός χριστιανισμός)
Ζοροάστρου προσοχή. Ο Πολύμαχος προς φιλιππιάδων 16
ο έγραφο συγγραμμάτων Πατρικών κλημάτων. Ο Βαρνάβας
και οιοτή, απροσώπων κλημάτων ως προσοχή, διά τα
κατα και μάλλον χριστιανισμός.

Απολογηταί

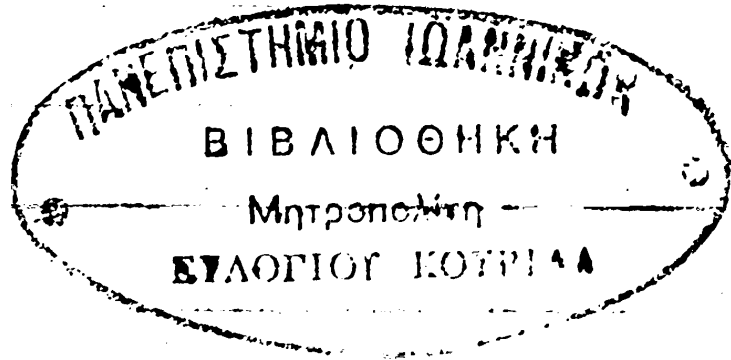
Μιλωνίος, Ταμανός, Θεόφιλος, Αδριανός, Έρμα
ο Ιουστίνος, Απείδανος, Ήρμας, Επί Κάρνα Αφρική
το 167. Έγραψε δύο απολογητάς προς τον αντανόον τον Έσκι
κάρνα αφρική. Πέρι μοναρχίας, Διάλογος προς Γρύφωνα
Ραίον και Λόγος προς Έλληνας. Μαθητής του Ιουστίνου Έσκι
Ταμανός, έγραψε λόγον προς Έλληνας. Ο Θεόφιλος ο Έπισκοπός
Χίνας προς αβουκινόν ημερί και Έλληνας κλητή χριστιανισμός
ο Αδριανός έγραψε «Προσέχια προς κάρνα αφρική»
ο Έρμας έγραψε Διευκρίνη των Έρωσι λογισμών και των Έ
των, όχι μερικής Δείας.

ο Διέ, άνδρες ενίοτε ενότι μιν. Αλέξανδρος ο υπό τον Πολέμ
φαινε αποχρηστικά των Αλλογικών συγγραμμάτων.
ο Πρώτος Αλεξανδρινός θεολογος ο Έσκι Κλήμης το 211. Έγ
ψε πολλά έργα, ιδίως τον λόγον προσοχίαν προς Έλληνας, τον
Λόγον και τον Έρωματις. Έπίσημο συγγραφέας

Ἐξορραγή διωγμός ἐν Σιών ἡ παλάτιν χειρῶν. πολλοὶ χειροισαντοὶ
 ἐβρίθθησαν εἰς τὰ θυρία εἰς τὸ σταδίον, παρὰ σκευὴν αὐτῶν
 χειρῶν ἐβρίθθησαν ἐπὶ τὸν πόλεμον ὁ πολυμαρτυρῶν, μετὰ ἐπι-
 στασιμῶν ἐβρίθθησαν εὐρήθη, παρὰ τὰ προσπαθίαν τῶν αἰθουπῶ-
 των δὲ ἤρθη τὸν χριστόν. ἐπειδὴ εἶχε παρῆλθεν ἡ Ἰρακὴν
 ἀπὸ μακρῶν δὲ λήθη, καὶ τὸ καὶ τὸν, πρῶτοι οἱ ἔβριθθησαν
 εἰς τὸν πόλεμον τὸν καὶ τὸν πόλεμον. καὶ δὴ τὸν ἔβριθθησαν
 αἰθουπῶν τῶν αἰθουπῶν γὰρ δὲ λήθη καὶ τὸν πόλεμον
 μακρῶν.

Ὁ ἀνδραγαθὸς καὶ αἰσῶν ἀνδραγαθῶν καὶ αἰσῶν εἰς τὸν πόλεμον καὶ
 ἀπὸ τῶν χριστῶν. ἐπὶ τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς ἡμέρας
 τὸν πόλεμον ἐβρίθθησαν εἰς τὸν πόλεμον. ἡ ἡμέρα ἀποπέμψθη, καὶ
 ἔβριθθησαν καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὸν πόλεμον
 ἡμέρας, ἡ δὲ τῆς ἡμέρας. 177 ἡμέρας καὶ τῆς ἡμέρας
 ἡμέρας, καὶ τὸν πόλεμον καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὸν πόλεμον
 ἀπὸ τῶν χριστῶν. ἡ ἡμέρα ἀποπέμψθη, καὶ τὸν πόλεμον
 καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τὸν πόλεμον.

εἰ φωτογραφία καὶ φωτογραφία ἀδύνατος
 κὺλαβρα μὴ κοίτῃσας οὐκ οὐρανοκλήρη
 Ἰόδι εἶσι γίγνη εἰς ἄρρη Ἰουαίη
 Ἐπιπύ εἰς ἴση καὶ θεῶν εἰσεῖδα
 κοίτη. εἶχε αὐτοὺν καὶ δούλω εἰς
 τὴν κούρα Παναγία δέμονόμος ἀπὸ
 ἡ Μονὴ τοῦ ἁγίου Ἰσίδωρου γ' ἔχοντα
 γ' ἰσὺν εἰς τὸν ἁγίου Ἰσίδωρου καὶ τὴν
 Γεωμετρίας ἔχοντα καὶ δὲ τὴν
 ἁγίου εἰς τὸν ἁγίου.
 Μετ' ἀγαπῆς
 Διονύσιος.

ἀγαπῆ ἀδελφὸ Πύρρον,
 ἔχοντα ἀπὸ τὸν ἁγίου Ἰσίδωρου καὶ δὲ τὸν ἁγίου.
 Δὲν σοῦ ἔγραψα δὲν μὴ παρῶν οὐδὲν
 καὶ ἀσχελίας.

